

Sygn. akt: I C 1534/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2022 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko: Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) w W. na rzecz Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 4.907,79 zł (cztery tysiące dziewięćset siedem złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.538,79 zł od dnia 7 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) w W. na rzecz Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić Towarzystwu (...) w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 131,84 zł (sto trzydzieści jeden złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

sygn. akt I C 1534/20

UZASADNIENIE

Powód Fundusz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 4.907,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.538,79 zł od dnia 7 lipca 2019 r. do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, na podstawie umowy z dnia 20 sierpnia 2019 r. nabył od poszkodowanego wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z 1 maja 2019 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...), a którego sprawca w chwili zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). Powód wskazał, iż w ramach likwidacji szkody pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 9.295,20 zł, jednak powód – uznając, iż kwota odszkodowania została przez stronę pozwaną zaniżona – zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu wynosi 13.833,99 zł i w związku z tym w ramach niniejszego postępowania domaga się zasądzenia różnicy pomiędzy kwotą należną z tego tytułu, a kwotą wypłaconą w ramach likwidacji szkody, powiększoną o koszt sporządzenia prywatnej opinii.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 18 sierpnia 2020 r. w sprawie XIV Nc 1862/20 Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu zakwestionował fachowość i rzetelność przedstawionej przez powoda prywatnej kalkulacji, podnosząc jednocześnie, iż jej koszt jest rażąco wygórowany. W ocenie pozwanego, mając na uwadze wiek pojazdu, jak również fakt, iż w 2018 r. brał on udział w innej kolizji, wypłacone odszkodowanie winno pozwolić na przywrócenie jego stanu do tego sprzed wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

1 maja 2019 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do L. J. pojazd marki A. o nr rej.(...). Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) w W.. Właściciel pojazdu zgłosił szkodę pozwanemu, który decyzją z 7 czerwca 2019 r. przyznał mu odszkodowanie w kwocie 9.295,20 zł.

/bezsporne, nadto dowody: decyzja pozwanego – k. 18; akta szkody – płyta – k. 53/

(...) zostało nabyte w listopadzie 2018 r. jako używane, nie wymagało poważnych napraw. Na skutek kolizji uszkodzeniu uległa przednia i tylna część pojazdu. (...) zostało naprawione przy użyciu oryginalnych części.

/dowody: zeznania świadka L. J. – protokół elektroniczny – płyta – k. 85/

12 lipca 2019 r. poszkodowany L. J. przełał na W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) wszelkie prawa przysługujące mu w stosunku do pozwanego w związku ze szkodą z 1 maja 2019 r.

Na mocy umowy z 20 sierpnia 2019 r. W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda.

/bezsporne; nadto dowody: umowa przelewu wraz z pełnomocnictwem – k. 16-16 verte; umowa cesji – k. 17/

Powód zlecił sporządzenia prywatnej ekspertyzy kosztów naprawy pojazdu, której koszt wyniósł 369 zł.

/dowód: prywatna kalkulacja kosztów naprawy – k. 23–26 verte; faktura – k. 22/

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) powstałe w wyniku kolizji z dnia 1 maja 2019 r. przy uwzględnieniu części oryginalnych typu O wyniosły 14.022,02 zł brutto. Naprawa pojazdu przy zastosowaniu części zamiennych, sygnowanych logo producenta jest w pełni uzasadniona i nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

/dowód: opinia biegłego w zakresie (...) – k. 98-134/

Pismem z dnia 12 grudnia 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.538,79 zł w terminie 14 dni. Wezwanie okazało się nieskuteczne.

/bezsporne; nadto dowód: wezwanie do zapłaty – k. 21-21 verte; odpowiedź pozwanego na wezwanie – k. 27-28/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując ustaleń w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przywołanych w części uzasadnienia ustalającej stan faktyczny, w tym zawartych w aktach szkody pozwanego, jak również na zeznaniach świadka L. J.. Treść i prawdziwość tych dowodów nie budziła wątpliwości Sądu, ani nie była przez strony kwestionowana, dlatego Sąd uznał je za wiarygodne dowody w sprawie.

Przy ustaleniach sąd oparł się też na pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej D. F., która była szczegółowa, wyczerpująca i przekonująca. Z uwagi na to, że opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak również mając na uwadze, że zawiera kategorię i spójne wnioski, które nie budzą wątpliwości Sądu i których uzasadnienie jest czytelne, Sąd nie znalazł podstaw do jej wyjaśniania lub uzupełniania, w konsekwencji uznając ją za wiarygodny dowód w sprawie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że stan faktyczny pomiędzy stronami w dużej mierze nie był sporny. Pozwany potwierdził, że ponosi odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kierowcy pojazdu, który spowodował zdarzenie oraz że likwidował szkodę z tytułu tego zdarzenia. Poza sporem pozostawało również i to, że pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania w żądanej przez niego kwocie. Spór stron skupiał się wokół ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi w związku ze zdarzeniem z 1 maja 2019 r.

Zgodnie z treścią art. 822 §1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Na mocy art. 824¹ §1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 §2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. wyrok z 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00; wyrok z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00).

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01, obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. także uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01).

Mając na względzie, że koszt naprawy pojazdu powoda biegły ustalił na kwotę 14.022,02 zł brutto oraz fakt, że pozwany w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu kwotę 9.295,20 zł., zasadnym było, przy uwzględnieniu art. 321 k.p.c., zgodnie z którym Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, zasądzenie na rzecz powoda kwoty 4.538,79 zł.

Jeżeli chodzi o zwrot kosztu w kwocie 369 zł za sporządzenie kalkulacji naprawy – mając na względzie postawę pozwanego, który w prowadzonym przez siebie postępowaniu likwidacyjnym, nie uznał roszczenia co do wysokości, uwzględniając jednak również brak po stronie powoda fachowej wiedzy niezbędnej do samodzielnego podjęcia tego rodzaju czynności (pozwany nie tylko nie wykazał, ale nawet nie twierdził, by powód wiedzą taką dysponował) – było niezbędne celem ustalenia choćby przybliżonej wysokości przysługującemu powodowi roszczenia. Kwoty tej nie

sposób przy tym uznać za wygórowaną. W konsekwencji jest ona objęta zakresem poniesionej przez powoda wskutek zdarzenia ubezpieczeniowego objętego pozwem szkody.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 321 k.p.c., zgodnie, z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, mając na uwadze, że decyzję o wypłacie odszkodowania pozwany wydał 7 czerwca 2019 r., niewątpliwie 7 lipca 2019 r. pozostawał już w opóźnieniu względem powoda.

O kosztach sądowych sąd orzekł w punkcie III wyroku, na mocy art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego, jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie w całości.

Koszty strony powodowej stanowiły: opłata od pozwu – 400 zł, wynagrodzenie biegłego – 800 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, zgodnie z §2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł., łącznie 2.117 zł, którą to kwotę pozwany winien jest zwrócić powodowi.

Równocześnie, w związku z tym, że uiszczona przez strony zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego wynosiła 1.600 zł, zaś koszt wydanej opinii w sprawie wyniósł 1.468,16 zł, Sąd na mocy art. 84 pkt. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócił pozwanemu różnicę pomiędzy kwotą pobraną, a kwotą należną tj. 131,84 zł. o czym orzekł w punkcie III wyroku.

Sygn. akt I C 1534/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 22 lutego 2022 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński